

Història secreta de Tibigardens

El parc Busch ha tingut complicacions des del començament. La lentitud de les gestions legals ha endarrerit moltíssim el projecte.

L'anunci de Miguel Muñiz, president de l'Institut de Crèdit Oficial, assegurant que aquest organisme està disposat a concedir un crèdit de 15.000 milions a Tibigardens, pot donar el vist-i-plau definitiu al parc de Vila-seca i Salou.

Si no hi ha crèdit de l'ICO, no hi ha parc!" Javier de la Rosa s'expressava a crits perquè Alfons Maristany, el seu cunyat i màxim executiu de Grand Tibidabo, comprenguéssim que sense el crèdit "tou" de 15.000 milions de pessetes de l'Institut de Crèdit Oficial no hi havia manera de finançar l'enorme inversió necessària per a construir el parc d'atraccions de Vila-seca i Salou.

El parc d'atraccions era l'última aventura en què s'havien embarcat Javier de la Rosa i els seus socis. Els canvis polítics a Kuwait després de la guerra del Golf havien sacsejat la cúpula de Kuwait Investment Office (KIO). Javier de la Rosa no coneixia els nous dirigents, però en tenia prou sabent que estaven disposats a carregar-se la gestió dels responsables anteriors. El més prudent era deixar la relació de més de cinc anys amb els kuwaitians, que havia revolucionat el món de les finances, i dedicar-se a una altra cosa.

Realment, en aquells moments el parc Busch era l'aventura més gran en què podia embarcar-se. La recessió econòmica començava a veure's a l'horitzó i els grans projectes s'acabaven amb els Jocs del 92. Tots, excepte el parc Busch, pel qual ningú, ni l'Anheuser Busch mateixa, no apostava ni un duro.

"Què t'ha dit Pedro Pérez?" Segurament que el polèmic home de negocis barceloní pensava en tot això mentre feia el cafè, amb una tasetta de porcellana gravada amb el dibuix d'una russa. Era l'últim divendres de març de l'any olímpic. Pensava i mirava els núvols per la finestreta del *jet*, volant en di-

ardens

recció a Saint Louis, Missouri, on hi ha la seu central d'Anheuser Busch. De sobte, va recordar un detall: "Alfonso -va adreçar-se al seu soci-, què t'ha dit Pedro Pérez sobre el crèdit de l'ICO?" Resposta: "No hi he pogut parlar; hi he trucat unes quantes vegades i he deixat missatges a la seva secretària".

El crèdit de l'ICO era una "promesa" que el secretari d'estat d'Economia, Pedro Pérez, havia fet a Randolph Baker, màxim executiu d'Anheuser Busch, el febrer del 89, quan la multinacional nord-americana va demanar ajudes al Govern espanyol per al parc d'atraccions. Com que les expropiacions i la segregació de Vila-seca i Salou havia retardat molt el projecte, l'ICO no va arribar mai a concedir el préstec. Abans que els diners fessin falta, Anheuser Busch ja havia decidit d'abandonar les seves inversions a Catalunya, fastiguejada de la lentitud de les gestions legals i de la polèmica sobre el parc.

El Govern de la Generalitat feia l'efecte d'agafar-se a un ferro roent quan va adjudicar la construcció del parc a Javier de la Rosa, en substitució de Busch. Però el nou encarregat de convertir el parc en realitat va assegurar-se que rebria el mateix tracte que els americans. Això incloïa tots els ajuts promesos a la Busch.

No era gaire difícil de mantenir les promeses. Jordi Pujol en persona havia aconseguit

La història del finançament del parc ha estat ben rocambolesca. Tibigardens ha trobat diversos inversors en tots aquests anys, però la seva participació en el projecte sempre ha estat condicionada a la concessió per part de l'ICO d'un crèdit "tou" de 15.000 milions de pessetes.

que els americans no es desentenguessin del cas i continuessin a Catalunya. El tracte era que la societat de De la Rosa, Grand Tibidabo, es feia càrrec del projecte, però els americans hi continuaven vinculats com a dissenyadors del parc i com a socis minoritaris, en una societat que es diria Grand Península. Busch aportava a la societat el "patrimoni" del parc, inclosa una valuosa carta signada per Pedro Pérez que prometia un crèdit oficial, entre altres ajudes.

A partir d'aquell moment, Javier de la Rosa va tenir un viatge malhumorat cap a Saint Louis. Mentre volava sobre l'Atlàntic va intentar de contactar amb el Ministeri d'Economia, sense èxit. Anava a tancar un tracte amb els americans, a jugar-se molts milions, sense tenir el finançament de les obres del parc assegurat.

El Govern espanyol es refreda. De tornada dels Estats Units s'adonà de la realitat; el Govern espanyol havia canviat d'opinió. La raó oficial per a denegar els 15.000 milions de pessetes, a un tipus d'interès "tou", era que la legislació comunitària prohibia aquesta mena d'ajuts, que havien estat creats per decret per tal d'afavorir les inversions en el sector turístic.

Això no aturarà pas el nostre home. A final d'abril, Jordi Pujol, Javier de la Rosa i un representant de Busch posaven la primera pedra de les obres del parc, que s'havia de dir Tibigardens. De moment, el finançament per a començar la construcció, l'assegurava un aval de la Generalitat, que de totes maneres era insuficient per a arribar al final del projecte. Grand Península va plantejar-se de tor-

KIO, Serra, Pujol, Prenafeta, De la Ro-

Xavier Horcajo ho explicava l'altre dia a *Diario 16*. El Govern espanyol (Narcís Serra) i la Generalitat de Catalunya han pactat la solució del cas Tibigardens. Es evident. Però hi ha més cosa. Tot indica que hi ha hagut un gran pacte, estil "mans netes", per a resoldre qüestions pendents que podien actuar de bombes de rellotgeria -o de petards de rellotgeria, segons el cas- contra els governs de Madrid i de Barcelona.

Vejam si el lector ens pot seguir: Fezca, controlada per Madrid, entra a Tibigardens. Pel mateix preu, Petrocat, controlada per la Generalitat, li fa el favor de comprar una empresa d'olis a Fezca. Lluís Prenafeta, ex-secretari de Pujol, deixa les presidències de Petrocat -un dels accionistes n'és Repsol, vinculada al Govern espanyol- i de Túnel del Cadí -n'és un dels accionistes la Caixa-. Un home de la Caixa accedeix a la presidència de Túnel del Cadí. La Caixa, a instàncies de Madrid, s'ofereix, juntament amb Pearson, per "apartar" De la Rosa del Tibigardens. Pearson posa com a condició el crèdit de l'ICO, vinculat al Govern espanyol. L'ICO "ofereix" el crèdit, a condició que se'n vagi De la Rosa. Els diaris de Madrid esbomben que KIO torna a buscar les pessigolles a De la Rosa (fet que impedeix de deixar-li els diners de l'ICO). Narcís Serra tira llenya al foc i diu que això del KIO s'ha d'aclarir d'una vegada...
J. F.

nar a demanar un crèdit de 15.000 milions a l'ICO, encara que fos a preu de mercat, però aleshores la resposta del Govern central va ser que, la promesa, l'havien fet a Anheuser Busch, no a Javier de la Rosa, i que el tema s'havia de tornar a estudiar des del començament.

Era una altra manera de dir que no. Javier de la Rosa ja tenia dificultats importants amb els seus antics socis kuwaitians, que li demanaven responsabilitats, a ell i als antics directius de les empreses KIO a Espanya, per les pèrdues i irregularitats que havien descobert. De la Rosa es defensava dient que tota la gestió havia estat supervisada i autoritzada per la direcció de KIO, però no hi havia res a fer: era una guerra a mort entre sectors rivals del país del Golf.

Èticament, una institució oficial com l'ICO no podia deixar 15.000 milions a un empresari amb aquests problemes, que després van complicar-se amb les suspensions de pagaments de les principals empreses de KIO a Espanya i la presentació d'una demanda judicial contra De la Rosa i els seus col·laboradors.

I el parc? El parc anava fent, les obres seguïen el seu curs amb normalitat, davant la incredulitat de molts. Jordi Pujol va encarregar a Macià Alavedra que vigilés de prop els esdeveniments: el conseller d'Economia va dosificar amb comptagotes l'aval de la Generalitat en favor de Grand Península i, quan va ser el moment, va proposar a les grans empreses catalanes de serveis públics, començant per les elèctriques, que s'incorporessin al projecte per assegurar-ne la solvència i la viabilitat.

Javier de la Rosa, l'empresari que Jordi Pujol va impulsar al capdavant del parc, ha acabat venent les seves participacions. La Caixa i Pearson seran les noves adjudicatàries de Tibigardens.

Fecsa: primer intent. Qui va semblar que s'engrescava més amb la idea va ser Lluís Magana, president de Fecsa. Tant va engrescar-s'hi que va arribar a parlar amb Macià Alavedra de l'autèntica qüestió: substituir De la Rosa al capdavant del projecte. Magana havia arribat a Catalunya uns anys abans per pilotar el sanejament de Fecsa, la principal companyia elèctrica catalana, i se n'havia sortit bé. Ara les coses a Fecsa havien tornat a la normalitat i començava a ensopir-se. La proposta de Macià Alavedra afalagava Magana, però aquest sabia que, en el fons, l'última paraula, la tenia el primer accionista de Fecsa, Endesa, empresa pública que depenia en última instància del ministre d'Indústria.

Quan a començament del 1993 la televisió va donar la notícia de les negociacions amb Fecsa, el conseller Macià Alavedra es va estirar els cabells: era massa d'hora per a esbombar-ho. Efectivament, a Madrid van aixecar el crit al cel i van dir que ni parlar-ne. Les elèctriques no són per a fer parcs d'atraccions. Allò era el final de la "solució Fecsa". No va ser fins passades les eleccions, el dia 17 de desembre de 1993, després dels pactes de gran abast entre els socialistes i Convergència i Unió, que Fecsa va decidir d'entrar en el capital de Grand Península amb una significativa, però tímida, participació del 10% de les accions.

Pearson, segon intent. Macià Alavedra va tornar a la càrrega, aquesta vegada amb el vent electoral a favor. Fa pocs mesos, Anheuser Busch va localitzar el potent grup britànic Pearson com a possible inversor a Tibigardens. A més, Narcís Serra, d'acord amb Jordi Pujol, va "despertar" l'interès de la Caixa pel projecte (la Generalitat no se n'havia sortit l'any 90); després de posar-ho tot en solfa, Alavedra es va delectar amb una sintonia més fina que no esperava: el dia 2 de març a la tarda, després d'una intensa reunió entre el director general adjunt de la Caixa, Antoni Brufau, i l'advocat de Pearson, Enric Morera, el conseller s'assabentava del pacte entre aquestes dues empreses per a comprar a Javier de la Rosa la seva participació al Tibigardens.

L'oferta a Grand Tibidabo, la societat de De la Rosa, era de 4.075 milions de pessetes, ni una més ni una menys, pel seu 70% del capital de Grand Península, valorat en 10.500 milions. Els 5.625 milions restants serien aportats directament a Grand Península, atès que Grand Tibidabo no els havia arribat a desembossar. L'única condició de la Caixa i de Pearson per a tirar l'operació endavant era el crèdit de l'ICO.

Dimarts de la setmana passada, el periodista de TV3, Josep Maria Martí, va apropar-se, en

Set anys, de Disney a Pearson

10 de desembre del 1985. La Generalitat anuncia que Catalunya és finalista dels estudis de Disney per a construir un gran parc d'atraccions a Europa.

24 de març del 1987. El primer ministre francès, Jacques Chirac, signa amb la Walt Disney Corporation l'acord per a construir, als afores de París, el parc d'atraccions més gran d'Europa.

Maig del 1988. Joan Maria Pujals, alcalde de Vila-seca i Salou, va als Estats Units a oferir a Anheuser Busch els terrenys per a construir-hi un gran parc d'atraccions.

26 de juliol de 1988. Lluís Prenafeta, Francesc Sanuy i Josep M. Gené van als Estats Units i s'entrevisten amb els directius d'Anheuser Busch.

17 d'octubre del 1988. El Govern de la Generalitat de Catalunya aprova el projecte de llei de centres recreatius i turístics.

17 de gener de 1989, Randolph Baker, màxim executiu d'Anheuser Busch, escriu al secretari d'estat d'Economia, Pedro Pérez, i li demana ajuts per a construir un parc d'atraccions a Vila-seca i Salou.

9 de febrer de 1989. El Parlament de Catalunya aprova el projecte de llei de centres recreatius i turístics, amb els vots de CiU.

17 de febrer de 1989. Pedro Pérez respon a Randolph Baker comproment ajuts públics per al parc d'atraccions, entre ells un crèdit de l'ICO.

23 de juny de 1987. El Govern de la Generalitat adjudica a Anheuser Busch la construcció del parc d'atraccions de Vila-seca i Salou.

Desembre 1989. El Tribunal Suprem decideix la segregació de Salou del municipi de Vila-seca. Anheuser Busch decideix d'aturar la seva inversió.

27 de gener de 1990. Es constitueix l'Ajuntament de Salou i es declara favorable a la construcció del parc.

Febrer del 1990. Jordi Pujol va als Estats Units i s'entrevista amb el president d'Anheuser Busch, August Busch III.

Setembre del 1990. Macià Alavedra intenta que Josep Vilarasau, director general de la Caixa, es faci càrrec de la construcció del parc Busch.

25 de setembre del 1990. Alfons Maristany, de Tibidabo, SA, va als Estats Units i signa l'acord de construir el parc amb Anheuser Bush.

27 de març de 1992. Javier de la Rosa, Alfons Maristany i Carles Vilarrubí, de Grand Tibidabo, fan cap als Estats Units per acordar amb August Busch III la creació de Grand Península. Grand Tibidabo hi tindrà la majoria.

Abril del 1992. Jordi Pujol posa la primera pedra del parc d'atraccions de Vila-seca i Salou, que anomenen Tibigardens.

Gener del 1993. Macià Alavedra intenta, sense èxit, que Lluís Magana, president de Fecsa, compri la participació de Javier de la Rosa a Grand Península.

17 de desembre de 1993. Fecsa acorda la compra d'un 10% del capital de Grand Península.

2 de març del 1994. La Caixa i Pearson anuncien que volen comprar la participació de Javier de la Rosa a Grand Península, a condició que l'ICO atorgui un crèdit de 15.000 milions de pessetes per a fer el parc.

8 de març del 1994. Miguel Muniz, president de l'ICO, declara que s'avé a donar el crèdit de 15.000 milions, si la Caixa i Pearson entren a Grand Península. **J. F.**

Amb una mica de sort, d'aquí a un any s'inaugurarà a Vila-seca i Salou el parc d'atraccions més modern d'Europa. Vuit anys per a un parc.

un acte públic a Madrid, a Miguel Muniz, president de l'ICO. Muniz, que s'esperava la pregunta, va dir-li: "Això del Tibigardens, ja ho vam estudiar fa anys i ja vam decidir que érem d'acord a donar el crèdit... Jo crec que si ens ho demanen, tenint en compte que els nous accionistes de què parlem són molt solvents, no hi haurà cap dificultat per a deixar-los els 15.000 milions, amb garanties reals, a condicions de mercat".

Final feliç. Aquesta és la història dels últims mesos del cas Tibigardens. Sembla que, aquesta vegada, el conte de l'enfadós sí que s'acabarà, després de més de vuit anys d'obstinació de Jordi Pujol i dels seus homes de confiança per a aconseguir una inversió d'aquesta mena al Principat. Segurament que el president de la Generalitat s'ha penedit més d'una vegada d'haver dit, cap al 86, que aconseguir el parc Disney era més important que no pas aconseguir els Jocs Olímpics. Però, d'això, no se'n recorda ningú, i en canvi d'aquí a un any s'inaugurarà a Vila-seca i Salou el parc d'atraccions més modern d'Europa.

Jordi Fortuny